

Úvodní rekolekce II. generálního shromáždění diecézní synody

Homilie při závěrečné mši svaté 15. listopadu 2025

Liturgické texty soboty 32. týdne v mezidobí

Sobotní památka Panny Marie

Dom Samuel

Do našeho synodního setkání vstoupil pohřeb pana kardinála Dominika Duky. Jak nám tato událost může pomoci v úvahách k dobru naší diecéze? O životní cestě tohoto muže, který se narodil v bouřlivém období dějin naší země, zasvětil svůj život Bohu a jemuž byly svěřeny mnohé služby, již hovořilo a ještě bude hovořit mnoho kompetentních lidí. My se tímto slavením eucharistie připojujeme k těm, kteří se dnes shromáždili k modlitbě za muže, který vykonal mnoho dobrého, ale byl také mnohými kritizován – jako každý člověk.

Jaké světlo může tato událost vrhnout na naše synodální přemítání? K Pro lepší pochopení se vraťme se k Božímu slovu, které jsme právě slyšeli. *„Když hluboké ticho všechno objímalo a noc ve svém běhu k polovině došla...”* Nepřipomíná vám tento text z Knihy moudrosti vánoční noc? Hluboké ticho, Boží Slovo sestupující na zem... Pokračování textu je však dramatické: jako nelítostný bojovník Slovo rozsévá smrt, než lid chráněný Boží rukou dovede na zelenou pláň, kde všichni zpívají chválu Hospodinu, který je vysvobodil. Neodráží se v tomto textu, také náš vlastní příběh?

Vraťme se k našemu synodnímu setkání. Po roce stráveném co nejpřesnějším popisem situace v diecézi se nyní budeme postupně posouvat k konkrétním rozhodnutím. Jaká tato rozhodnutí budou? Jak dospět k tomu, aby to nebyla naše rozhodnutí, ale ta, která si přeje Bůh? Strávili jsme dopoledne v tichu a modlitbě – v tom hlubokém tichu, které všechno objímá – a teď, co dál?

Evangelium, v příběhu, který nepostrádá ironií, popisuje člověka, který se nebojí ani Boha, ani lidí, a který jen z omrzelosti ustupuje stížností chudé vdovy. Právě tuto bezskrupulózní postavu Kristus používá, aby nás ujistil, že Bůh naše modlitby slyší! Závěrem Ježíš dodává větu, ze které mrazí: *„Nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?”*

Naše úvahy by měly vycházet z Božího slova, které nás laskavě povzbuzuje, abychom se nebáli obtíží. Všichni máme odpovědnost, kterou musíme převzít. To se neobejde bez různých rozporů, napětí a nejasností, včetně všeho toho, co způsobuje hřích, jenž přetrvává v každém z nás.

Jsme také vyzváni, abychom se na situace, kterým čelíme, dívali s pevnou nadějí. V postoji ne příliš úzkostlivého soudce nám Kristus nabídl obraz svého Otce. Také v tom, o co se neobratně snažíme my, Ježíš dokáže objevit něco z díla svého Otce. Svatý Lev Veliký, jehož jméno nese náš současný papež, nám připomíná, že naše důstojnost *„spočívá v tom, že se v*

*nás jako v zrcadle odráží Boží добрota*¹. Pokud Boží добрota zazářila v nespravedlivém soudci, projeví se jistě i v nás! Pokračujme tedy s důvěrou vpřed.

Svatý Tomáš Akvinský vybudoval své teologické dílo také na těch, kteří nesmýšleli stejně jako on. Tento svůj – dnes bychom řekli metodologický – přístup popisuje takto: *„Je nutné milovat oba zároveň – ty, s jejichž názory souzníme, ale i ty, jejichž názory odmítáme. Oba se totiž snažili najít pravdu, a tak pomohli i nám v našem hledání.”*² Jsem přesvědčen, že jste schopni spolu mluvit, i když se neshodnete, aniž byste ztratili laskavost, která dává křesťanskému životu a našim vztahům svůj půvab. Jednou z podmínek, které nám umožňují objevit, co od nás Bůh očekává, je: odložit stranou naše utkvělé názory, o nichž si myslíme, že jsou geniální, ale které takové vždy být nemusí; postupovat jen krok za krokem, aby Duch Boží měl čas nad námi váť; být si vědomi toho, že jsme jen malá ratolest Pánovy vinice; a v neposlední řadě mít na paměti, že On ví, co dělá.

Ať nás Matka Boží, kterou si dnes připomínáme, provází dnes i zítra.

¹ Sermon 82, 1.

² Saint Thomas d'Aquin, *sententia libri metaphysicae*, Lib XII, lectio 9, n° 14.